

DAMIEN is een Franse of Engelse verkorting van DAMIANUS

door Dries van den Akker s.j. (zie ook: www.heiligen-3s.nl)

Betekenis

Afgeleid van het Griekse werkwoord 'damazein' = 'bedwingen', 'overwinnen'; dus 'bedwinger', 'overwinnaar'. Er is etymologisch verband met 'temmen', 'tam maken'.

*

Bijzonderheden

Hoewel tot en met de middeleeuwen haast uitsluitend in gebruik als kloosternaam (in 1205 echter wordt Damian ergens aangetroffen!), kwam **Damian** sinds de jaren vijftig van de 20e eeuw in het Engels taalgebied steeds meer in gebruik.

*

Damiaan de Melaatse (geboren **Jozef de Veuster**) ss.cc., Molokai; missionaris; † **1889; feest** + 15 april & **10 mei** (aankomst op Molokai in 1873).

Jozef de Veuster werd op 3 januari 1840 geboren in het belgische plaatsje Tremolo. Hij trad in bij de paters van de Heilige Harten en werd in 1864 priester gewijd op Kohala, een van de Hawaï-Eilanden. Hij bood zich aan om onder de melaatsen van het melaatseneiland Molokai te gaan werken. Vanaf 10 mei 1873 deelde hij het leven van de melaatsen. Onder uiterst moeilijke omstandigheden probeerde hij aan deze vergeten groep mensen de troost en hoop van het evangelie te brengen. In 1884 werd hijzelf door de gevreesde lepra-ziekte aangetast. Na een verblijf van bijna zestien jaar stierf hij temidden van zijn mensen op 15 april 1889, nog geen vijftig jaar oud.

Hij wordt vereerd als 'De apostel van de melaatsen'.

In 1936 werden zijn relieken naar Leuven overgebracht. Op 4 juni 1995 werd hij door paus Johannes Paulus II zalig verklaard.

*

Damianus van Cyrrhus, Mesopotamië (ook **van Aegae**, Cilicië, Klein-Azië = Huidig Turkije); arts & martelaar met zijn collega & broer **Cosmas** & hun broers **Anthimus**, **Leontius** en **Euprepius**; † **ca 303**.

Feest 26 (sinds 1969: Vaticanum II) & 27 (voorheen) **september**.

Dat ze echt bestaan hebben, is zeker, maar hun levensverhaal berust uitsluitend op legende.

Cosmas en Damianus waren broers. Ze waren afkomstig uit de stad Aegae. Ze studeerden medicijnen en kregen daarbij zoveel bijstand van de Heilige Geest dat zij alle ziekten en kwalen wisten te genezen. Niet alleen bij mensen, maar zelfs bij paarden. Nooit lieten zij toe dat zij voor hun zorgen betaald werden.

Ze werden zo beroemd dat ook de proconsul, Lysias, van hen hoorde. Hij liet ze voor zich verschijnen en hij informeerde naar hun naam, hun land van herkomst en hun rijkdommen. De heilige mannen gaven ten antwoord: "Wij heten Cosmas en Damianus. Wij hebben nog drie broers: Anthimus, Leontius en Euprepius. Wij zijn afkomstig uit Arabië. Maar rijkdom, die hebben christenmensen niet." De proconsul liet ook de drie broers ontbieden. Zij weigerden de afgoden de verschuldigde eer te bewijzen.

Hij onderwierp hen aan taloze folteringen, maar die leken hen niet te deren. Uiteindelijk liet hij hen onthoofden. Dit alles vond plaats tijdens de regering van keizer Diocletianus.

*

Paus Felix liet te Rome een grote kerk bouwen ter ere van de beide heiligen. De oppasser van deze kerk had een been dat helemaal weggevreten was van de kanker. Nu gebeurde het dat hij in de kerk was ingeslapen. Hij droomde dat de heilige artsen Cosmas en Damianus aan hem verschenen. Zij hadden allerlei zalfjes en doktersinstrumenten bij zich. De ene zei tegen de andere: "Waar zullen we gezond vlees vandaan halen om het gat te vullen dat wij moeten maken door dit rottende vlees weg te snijden?" Daarop antwoordde die andere: "Op kerkhof van Sint-Petrus' Banden is vandaag een Moor begraven; die is nog in goede staat. Haal daar maar vandaan wat wij hier nodig hebben." Daarop snelde de ene naar het kerkhof om het been van die Moor te gaan halen. Nu begonnen zij bij de zieken het bovenbeen weg te snijden en zetten er dat van de Moor voor in de plaats. Vervolgens smeerden ze plek zorgvuldig met zalf in. Het been van de zieke stopten zij bij het lijk van de Moor.

Bij zijn ontwaken voelde de man geen enkele pijn. Hij greep naar zijn been, maar er mankeerde niets aan. Toen maakte hij licht en ontdekte dat er helemaal niets meer aan zijn been viel te zien. Eerst begon hij nog te twijfelen of het wel zijn eigen been was dat hij met zijn hand voelde. Maar tenslotte kwam hij tot zichzelf; zielsgelukkig sprong hij op en begon aan iedereen te vertellen wat hem in zijn droom was overkomen, en hoe de heilige martelaars hem in zijn slaap hadden beter gemaakt.

Voor alle zekerheid gingen ze toch maar even in het graf van de Moor kijken. Daar zagen ze inderdaad hoe diens been tot boven aan de heup was weggesneden met naast hem het afgezette zieke been.